

Strafferetsplejeudvalget har fundet, at "hjemmet" er det naturlige udgangspunkt for regler om bortvisning, da det centrale område for bortvisning vil være vold mv. i hjemmet for en familie.

Udvalget har overvejet, om en nærmere afgrænsning kan ske på grundlag af lejelovens husstandsbebegreb, som omfatter såvel gifte som ugifte samlevende, fælles børn og særbørn samt registrerede partnere. Det kan også omfatte slægtninge, herunder voksne søskende og voksne lejeres forældre. Det omfatter imidlertid ikke uden videre en myndig søn eller datter, der bor hjemme, da det i lejelovgivningen er forudsat, at der er etableret en form for gensidigt økonomisk og personligt afhængighedsforhold, jf. Højesterets dom refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 2004, side 156.

Udvalget har fundet, at familiebegrebet i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke er tilstrækkeligt dækkende for personkredsen, idet for eksempel homoseksuelle parforhold ikke hører under begrebet familieliv i konventionens forstand.

På den baggrund foreslår udvalget, at bortvisning fra det fælles hjem bør kunne ske af alle myndige personer, der hører til den pågældende husstand. Udgangspunktet for afgrænsningen af husstanden skal ske i overensstemmelse med det lejeretlige husstandsbebegreb, men således at også tilfælde i grænseområdet heraf kan være omfattet af bortvisningsreglen, hvis boligfællesskabet efter en samlet vurdering kan side-stilles med et familie-fællesskab. Ifølge udvalget bør dette omfatte blandt andet myndige hjemmeboende børn. Det bør også omfatte tilfælde, hvor varigheden af et samliv er under lejelovgivningens "2-årsgrænse", jf. lejelovens § 77 a. Det må i sådanne tilfælde bero på en konkret vurdering, om samlivet har en sådan fasthed, at der kan siges at foreligge et fælles hjem.

Der vil således være mulighed for ikke blot at bortvise en mand, der krænker sin hustru, samlever eller børn, men også for eksempel en kvinde, voksne børn eller andre medlemmer af husstanden.

Uden for dette område falder personer, der uden at være en del af husstanden for eksempel lejer et værelse. Uden for området falder desuden beboere i ikke-familieprægede kollektive boligformer, herunder delejligheder, kollektiver, kollegier og lignende (medmindre der bor flere personer i samme lejlighed/værelse mv.).

Der henvises til betænkningens side 73-75.

4.2.1.2. Med hensyn til *lokaliteten* har Strafferetsplejeudvalget fundet, at en afgørelse om bortvisning bør indeholde en afgrænsning af, hvilken lokalitet der er tale om, men i øvrigt bør de nærmere fysiske og ret-

lige forhold vedrørende boligen ikke i sig selv være afgørende for, om der kan ske bortvisning.

Det er således udvalgets opfattelse, at bortvisning bør kunne ske fra hjem i lejligheder, andelslejligheder, ejerlejligheder og andre faste ejendomme, herunder parcelhuse og villaer, samt fra for eksempel husbåde eller beboelsesvogne. Bortvisning bør også kunne finde sted, uanset om den krænkende part er lejer eller ejer af boligen.

Udvalget har endvidere fundet, at bortvisningen bør omfatte hele lokaliteten, der udgør det fælles hjem. For så vidt angår lejligheder vil det ud over hele lejligheden også være pulterrum og fælles arealer, mens det for parcelhuse vil være hele grunden, herunder haven, skure mv.

Derimod har udvalget fundet, at feriehusene ikke bør være omfattet af reglerne om bortvisning, medmindre der på det pågældende tidspunkt er tale om det fælles hjem.

Det er udvalgets opfattelse, at der er tale om et særligt vidtrækkende indgreb, hvis en bortvisning sker i tilfælde, hvor den krænkende part driver erhvervs-virksomhed fra et sted, der er i fysisk tilknytning til det fælles hjem. Udvalget har dog fundet, at der også bør være mulighed for bortvisning i disse tilfælde. Det bør i så fald ske under betingelser, der ikke ligger langt fra kravene til varetægtsfængsling. Det vil hovedsageligt sige, at indgrebet skal forsøges begrænset til en del af lokaliteten, samt at proportionalitetshensyn skal tillægges stor vægt.

Udvalget har endvidere bemærket, at afgrænsningen af lokaliteten efter omstændighederne kan tydeliggøres ved kortmateriale.

Der henvises til betænkningens side 75-77.

4.2.1.3. Da bortvisning alene kan have karakter af en midlertidig foranstaltning, har Strafferetsplejeudvalget fundet, at der bør være en afgrænsning af den *tidsmæssige udstrækning*.

Strafferetsplejeudvalget har således fundet, at der i afgørelsen om bortvisning bør fastsættes et sluttidspunkt for bortvisningen i form af en frist, der eventuelt kan forlænges.

Regler om frister for varigheden må udformes i lyset af bortvisningens formål og behovet for – i lyset af indgrebets karakter – at gøre indgrebet så kortvarigt som muligt under skyldig hensyntagen til formålet.

Udvalget lægger vægt på, at bortvisningen hovedsageligt skal bringe en aktuelt uholdbar situation til ophør. Bortvisningen bør derfor kunne begrænses til nogle uger eller få måneder i alt.

Der henvises til betænkningens side 77-78.